

Arrest

**nr. 170 381 van 22 juni 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE ROECK, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen eind 2011 of begin 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 april 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 mei 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het gesloten opvangcentrum te Vottem.

1.3. Op 30 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn afkomstig uit Pindi Bhago in het district Sialkot, provincie Punjab. U zou daar uw ganse leven hebben gewoond samen met uw moeder en vader tot uw problemen begonnen. Uw vader had een kleine kledingzaak in het dorp, maar werd afgeperst door Nasir en zijn bende. Een keer per week, of meer, kwam de bende langs en eisten ze geld. Uw vader gaf ook telkens geld, maar op een dag had uw vader nog maar net de winkel geopend en kon hij Nasir niet betalen. Hij vroeg hen morgen terug te komen, maar Nasir had geen geduld, begon uw vader te slaan en vernietigde de winkel. Ze vertelden uw vader daarop dat ze zijn zoon zouden zoeken. U werd daarop twee keer aangevallen door Nasir en twee vrienden. De eerste keer kon u echter ontsnappen, maar de tweede keer hebben ze u te pakken gekregen. Men sloeg u zwaar en men brak zelfs uw arm en uw beide benen. U negeerde alles, maar werd op een dag ingelicht dat men u zou vermoorden. U trok daarop naar Lahore, waar u even onderdook. Nadien dook u onder bij een vriend in een naburig dorp. Uw vader ging naar de politie, maar die ondernamen geen actie omdat de agent een vriend is van Nasir. Omdat uw vader vreesde voor uw leven, verkocht hij zijn huis en regelde hij uw vertrek. U verliet Pakistan eind 2010 en trok illegaal door Iran naar Turkije om van daaruit direct naar Oostenrijk te gaan met de vrachtwagen. U diende in Oostenrijk een asielaanvraag in, maar kreeg een negatief antwoord. U trok daarop via Italië naar België waar u eind 2011 of begin 2012 aankwam. U zou hier ook een regularisatieprocedure hebben opgestart, maar u bleek al die tijd niet op de hoogte te zijn van de uitkomst. Omdat u illegaal in België verbleef werd u op 26 januari 2016 gecontroleerd en overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem waar uw repatriëring werd georganiseerd. Een aantal dagen voor uw vertrek naar Pakistan diende u op 26 april 2016 een eerste asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u enkele recente Belgische documenten neer aangaande uw vasthouding.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst diende u zeer laattijdig een asielaanvraag in waardoor uw algemene geloofwaardigheid inzake uw beweerde nood aan bescherming reeds wordt ondermijnd. *U verklaarde dat u eind 2011 begin 2012 in België aankwam nadat uw asielaanvraag in Oostenrijk geweigerd werd (Gehoorverslag CGVS, d.d. 24/5/2016, p. 15). U vroeg nooit meer asiel aan in Oostenrijk omdat u reeds in België een regularisatieprocedure had opgestart (CGVS, p. 17). U beweerde dat al die tijd uw regularisatieprocedure nog lopende was en dat u geen weet had dat de uitkomst negatief was (CGVS, p. 18). U werd uiteindelijk in januari 2016 opgepakt en naar het gesloten centrum van Vottem gebracht. Zelfs dan nog hebt u zo'n drie maanden gewacht alvorens asiel aan te vragen op 26 april 2016. Het lijkt er dan ook meer op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.*

Vervolgens legde u geen enkel origineel en geloofwaardig document neer ter staving van uw identiteit, asielrelaas of reisweg. *Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 11 mei 2016, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit en asielrelaas zo goed mogelijk te staven. Hoewel de Pakistaanse ambassade in Brussel u een tijdelijk paspoort gaf en dus uw identiteit hier niet ter discussie staat, is het opmerkelijk dat u zelf geen identiteitsstukken kunt voorleggen. Deze kunnen nochtans van belang zijn, bijvoorbeeld voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit Pakistan of voor de plaatsbepaling van woonst in Pakistan. Betreffende de afwezigheid van dergelijke documenten merkte u op dat u uw ouders te ziek waren en te oud om dergelijke documenten op te sturen (Gehoorverslag CGVS, d.d. 24 mei 2016, p. 10 & 13). U gevraagd naar de pogingen die u ondernomen had om dergelijke documenten te bekommen liet u in eerste instantie*

vallen dat u zelfs nooit naar uw identiteitskaart gevraagd had (CGVS, p. 10-11). Hetgeen op zich al opmerkelijk is. Vervolgens merkte u ook op dat u geen idee had waar uw paspoort was, en dat u moest informeren waar het was (CGVS, p. 11). U merkte wel op dat u het twee of drie maanden geleden eens gevraagd had, maar dat u er sindsdien niet meer naar geïnformeerd had (CGVS, p. 12). Dat u er sinds die ene keer niet meer naar zou geïnformeerd hebben is op zich al tekenend voor uw gebrek aan medewerking. Verder had u ook geen documenten mee ter staving van uw asielaanvraag (CGVS, p. 2), noch van uw reisweg naar Europa (CGVS, p. 17). Ook hier werd u meermaals gevraagd of u navraag had gedaan naar dergelijke documenten en merkte u telkens op dat dat niet het geval was (CGVS, p. 13 & 17 & 21 & 28). Het lijkt er dus sterk op dat u geen of weinig ernstige inspanningen hebt geleverd om dergelijke documenten te bekomen. Nochtans werd u meermaals gewezen op het belang van dergelijke documenten. Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan verwacht worden dat hij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zijn asielaanvraag en identiteit te staven. De verschoning dat uw ouders te oud en te ziek zijn om naar de stad te gaan (CGVS, p. 10, 13), is niet afdoend. Gelet op het feit dat u bijna heel uw leven in Pindi Bhago woonde en er naar een school ging tot 2008, kan verondersteld worden dat u in Pakistan over een sociaal netwerk beschikt die u zou kunnen helpen - zo verklaarde u immers zelf dat u bij een vriend onderdook, dat uw familie bij een 'neef' woonde en dat u nog contact had met uw familie (CGVS, p. 5-7). Gezien u sinds begin 2011 in België verblijft, lijkt het er dus zeer sterk op dat u geen ernstige inspanningen leverde om enig document ter ondersteuning van uw asielaanvraag en identiteit voor te leggen. U gaf immers meermaals zelf aan dat u nog geen navraag had gedaan naar dergelijke documenten (zie supra). Hierdoor wordt de vrees die u beweert te hebben, en waarvoor u de bescherming van de Belgische staat inroept, opnieuw ernstig aangetast. Deze desinteresse in uw asielaanvraag tast bijgevolg ook verder uw geloofwaardigheid aan.

Vervolgens blijkt de ongeloofwaardigheid ook uit een aantal vaagheden, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden die werden opgemerkt doorheen uw verklaringen. Zo verklaarde u dat uw problemen zouden zijn gestart nadat de winkel van uw vader werd vernield (CGVS, p. 20). U had echter eerst geen idee wanneer dit was gebeurd en kon het later niet exacter schatten dan "misschien in de vijfde of de zesde maand" (CGVS, p. 20). U verklaarde ook dat uw vader smeergeld moest betalen aan N.(...) en zijn bende (CGVS, p. 19), maar had eveneens geen idee sinds wanneer dit aan de gang was (CGVS, p. 21). Verder verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat u tweemaal werd aangevallen door Nasir en zijn bende, maar dat u de eerste keer kon ontsnappen. De tweede keer werd u echter heel hard geslagen (CGVS, p. 19 & 22). Vreemd genoeg had u bij DVZ net het omgekeerde verteld. Zo verklaarde u daar dat u de eerste keer op straat werd geslagen en dat u de tweede keer echter kon ontsnappen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Dat u dan compleet het tegenovergestelde zou beweren ten aanzien van het CGVS is bevreemdend. Hierop gewezen verklaarde u dat u het niet omgekeerd had gezegd en dat u nu de waarheid sprak (CGVS, p. 22). Vervolgens verklaarde u ook dat het eerste incident zo'n twee maanden voor uw vertrek plaatsvond en het tweede twee of drie dagen daarna (CGVS, p. 21-22). Nochtans was het bij de DVZ één week later (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Als verklaring hiervoor gaf u toe dat het een fout was, en dat twee à vier dagen toch ook een week is (CGVS, p. 22). Vervolgens verklaarde u ook bij DVZ dat u de tweede keer gevolgd werd door mensen op een brommer (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Ten aanzien van het CGVS verklaarde u echter dat men de eerste keer op een brommer aankwam (CGVS, p. 22). Hierop gewezen, zei u dat u dat niet had gezegd en dat men zelfs bij beide incidenten op brommers kwamen (CGVS, p. 22).

Hoe dan ook, gevraagd naar Nasir, met wie u nu eigenlijk problemen had, kon u niet eens de volledige naam van Nasir geven (CGVS, p. 23). U verklaarde u ook dat hij twee vrienden had die u hadden aangevallen, maar ook hier kende u hun namen niet (CGVS, p. 23). Ook van de vijf broers die tot zijn bende behoorden kon u slechts één naam opnoemen, de andere namen kende u niet (CGVS, p. 23). U verklaarde ook dat de familie zeer rijk en invloedrijk was, maar ook de naam van de ouders of de vader moest u schuldig blijven (CGVS, p. 27). Als verklaring hiervoor gaf u aan dat u niet wist hoe ze heetten omdat ze niet in uw dorp woonden (CGVS, p. 23 & 27). Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht van iemand die zijn land, huis, familie, vrienden achterlaat en studies stopzet, dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat. Dat u hier niet goed van op de hoogte zou zijn duidt opnieuw op een zekere desinteresse in uw zaak en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Over die studies kan overigens nog het volgende worden opgemerkt. Zo verklaarde u dat u tot 2008 naar school was geweest en u dan uw studies had stopgezet (CGVS, p. 7). Niet alleen had u hier geen documenten van, u verklaarde ook dat u na 2008 niets meer had gedaan (CGVS, p. 7). Vreemd genoeg verklaarde u later dat u wegens de aanhoudende problemen met Nasir en zijn bende uw studies begin 2010 moest stopzetten (CGVS, p. 20). Toen u hierop gewezen werd verklaarde u vreemd genoeg dat u nadien nog bijlessen had gevolgd thuis (CGVS, p. 21). Dat u dan eerst zou verklaren dat u niets meer

deed, is vreemd. Verder verklaarde u ook dat u, nadat u problemen kreeg 1 à 2 dagen onderdook in Lahore alvorens onder te duiken bij een vriend in een naburig dorp. U zou nooit naar buiten zijn gegaan en nog een maand tot anderhalve maand in Pakistan zijn gebleven (CGVS, p. 23). Nochtans had u aan het begin van het gehoor verklaard dat u altijd in uw dorp Phindi Bhago had gewoond, nooit elders had verbleven -zelfs niets voor een korte periode- en dat u het land had verlaten van uw huis in Phindi Bhago (CGVS, p. 4-5). Op deze opvallende tegenstrijdigheid gewezen verklaarde u dat u toch had gezegd dat u naar Lahore was gegaan (CGVS, p. 24). Echter, u had toen beweerd dat u naar Lahore ging, maar dat dat gewoon eens met vrienden was (CGVS, p. 6), hetgeen nog iets anders is dan onderduiken. Hoe dan ook, dat u eerder niet leek te herinneren dat u anderhalve maand bij een vriend had verbleven is opmerkelijk, tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas absoluut.

Tot slot kunnen ook vraagtekens worden gezet bij de door u geschetste reisweg. Zo legde u vooreerst geen enkel bewijs (vervoersbewijzen, foto's, ...) voor ter staving van de door u geschetste reisweg (CGVS, p. 17). Daarnaast had u ook geen idee wanneer exact u Pakistan zou hebben verlaten en kon u het niet exacter schatten dan "eind 2010" (CGVS, p. 8). Verder had u ook geen idee waar u de grens met Iran had overgestoken (CGVS, p. 16), noch kon u ook maar stad naast Tehran op noemen die u zou gepasseerd zijn (CGVS, p. 16). Als verklaring gaf u aan dat u de hele tijd in een 'camionette' zat (CGVS, p. 16). Hoe dan ook, u verklaarde ook dat u in Tehran was uitgestapt, maar vreemd genoeg kon u zich toch niet herinneren langs welke kant van de weg men in Iran rijdt (CGVS, p. 16). U had verder geen idee waar u de grens met Turkije had overgestoken, noch welke steden u naast Istanbul nog zou zijn tegengekomen, noch welke landen u zou hebben doorkruist tussen Turkije en Oostenrijk (CGVS, p. 17-18). Tot slot wist u niet wanneer u in België zou zijn aangekomen en kon u het opnieuw niet exacter schatten dan "eind 2011 of begin 2012" (CGVS, p. 15).

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde handelen allen over uw vasthouding en procedures in België en voegen niets wezenlijks toe aan uw asielaanvraag.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het

geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Volledigheidshalve, verwijst het CGVS naar informatie waarover het beschikt en waaruit niet blijkt dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Hierbij kan nogmaals worden opgemerkt dat uw beweerde reisweg niet overtuigend overkomt, zoals hierboven staat beschreven.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen “48, 1, 2 en 3” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker de volgende argumenten aan:

“Het is niet omdat zijn aanvraag laattijdig wordt ingediend dat deze moet afgewezen worden. De feiten zoals hij ze voorlegt zijn bewezen door zijn relaas der feiten;

Hij verklaarde wel duidelijk dat hij en zijn vader bedreigd werden (zie tekst feitenrelaas);

Verzoeker kan geen identiteitsdocumenten neerleggen. Hij had destijds een pakistaans paspoort gekregen van de Pakistaanse ambassade in BELGIE maar is deze kwijt.

Zijn reisroute heeft hij op een gedetailleerde wijze uiteengezet.

Het feit dat hij zou verklaard hebben eerst geslagen te zijn geweest op straat en nadien bij de tweede poging tot slagen hij kunnen vluchten is en daarna omgekeerd is geen afdoende reden tot afwijzing. Iedereen kan zich vergissen in de tijd.

Dat hij de namen van de kompanen van N.(...) niet kent is evident daar hij andere buiten N.(...) niet kent;

Dat de vragen over zijn studies geen enkele betrekking hebben met zijn asielaanvraag;

Het CGVS gaat er vanuit dat in de regio van PUNJAB geweld zich voordoet maar beperkter zou zijn dan in andere regio's;

Het zijn terroristische aanslagen, sektarisch geweld enz. Ook vallen er burgerslachtoffers. Zelfs al blijven deze beperkt moet er toch aangestipt worden dat het risico bestaat;

Dat de redenering van tegenpartij foutief is. Zo er het minste gevaar zou zijn moet verzoeker worden beschermd. Het moet over een risico 0 gaan en niet over een beperkt geweld. Met andere woorden de kans van geweld bestaat zelfs al is ze beperkter!;

Er wordt door tegenpartij niet betwist dat er ook geweld bestaat in de provincie PUNJAB. De bedreiging blijft bestaan zelfs zo deze minimaal zou zijn.

Voor wat betreft de eventuele bestraffing in zijn land van herkomst voor inbreuk op de immigratiewetgeving haalt tegenpartij een typische gestereopeerde tekst aan die ze in al de beslissingen aanhaalt;

Tegenpartij baseert zich op teksten die de werkelijkheid ter plaatse niet aangeven;

Een terugkeer naar zijn land houdt in een schending van het non-refoulementbeginsel;”

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zeer laattijdig een asielaanvraag indiende waardoor zijn algemene geloofwaardigheid inzake zijn beweerde

nood aan bescherming reeds ondermijnd wordt, (ii) hij geen enkel origineel en geloofwaardig document neerlegt ter staving van zijn identiteit, asielrelaas of reisweg noch hiertoe enige ernstige inspanningen leverde, (iii) de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ook blijkt uit een aantal vaagheden, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden die werden opgemerkt doorheen zijn verklaringen, (iv) er vraagtekens kunnen worden gezet bij de door hem geschetste reisweg, (v) burgers in Punjab actueel geen reëel risico lopen op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, en (vi) uit de beschikbare informatie niet blijkt dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 mei 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die de motieven van de bestreden beslissing verklaren of weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij evenwel deze bevindingen niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging evenmin aannemelijk maakt. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten.

2.3.2. In de mate verzoeker opwerpt dat zijn asielaanvraag niet afgewezen diende te worden louter omdat hij deze laattijdig heeft ingediend, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Zo blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat verzoekers asielaanvraag niet geweigerd wordt louter omwille van het laattijdig karakter ervan, doch ook omdat hij geen enkel origineel en geloofwaardig document neerlegt ter staving van zijn identiteit, asielrelaas of reisweg noch hiertoe enige ernstige inspanningen leverde en omdat hij dermate vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over elementen die de kern van zijn relaas uitmaken, waardoor er geen enkel geloof meer kan gehecht worden aan verzoekers aangevoerde problemen.

Verzoeker betwist overigens niet dat hij zijn asielaanvraag laattijdig heeft ingediend. Zo vormt het gegeven dat verzoeker pas asiel heeft aangevraagd drie maanden nadat hij in januari 2016 werd opgepakt terwijl hij luidens zijn verklaringen reeds eind 2011 begin 2012 in België aankwam, een contradictie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land

van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland en deze ook opvolgt. Verzoekers gedrag en laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.3.3. Daarenboven heeft verzoeker dermate vage en tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de door hem aangevoerde asielmotieven, waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Zo wordt in de bestreden beslissing op omstandige en correcte wijze het volgende gemotiveerd:

“Vervolgens blijkt de ongeloofwaardigheid ook uit een aantal vaagheden, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden die werden opgemerkt doorheen uw verklaringen. Zo verklaarde u dat uw problemen zouden zijn gestart nadat de winkel van uw vader werd vernield (CGVS, p. 20). U had echter eerst geen idee wanneer dit was gebeurd en kon het later niet exacter schatten dan “misschien in de vijfde of de zesde maand” (CGVS, p. 20). U verklaarde ook dat uw vader smeergeld moest betalen aan N.(...) en zijn bende (CGVS, p. 19), maar had eveneens geen idee sinds wanneer dit aan de gang was (CGVS, p. 21). Verder verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat u tweemaal werd aangevallen door Nasir en zijn bende, maar dat u de eerste keer kon ontsnappen. De tweede keer werd u echter heel hard geslagen (CGVS, p. 19 & 22). Vreemd genoeg had u bij DVZ net het omgekeerde verteld. Zo verklaarde u daar dat u de eerste keer op straat werd geslagen en dat u de tweede keer echter kon ontsnappen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Dat u dan compleet het tegenovergestelde zou beweren ten aanzien van het CGVS is bevreemdend. Hierop gewezen verklaarde u dat u het niet omgekeerd had gezegd en dat u nu de waarheid sprak (CGVS, p. 22). Vervolgens verklaarde u ook dat het eerste incident zo’n twee maanden voor uw vertrek plaatsvond en het tweede twee of drie dagen daarna (CGVS, p. 21-22). Nochtans was het bij de DVZ één week later (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Als verklaring hiervoor gaf u toe dat het een fout was, en dat twee à vier dagen toch ook een week is (CGVS, p. 22). Vervolgens verklaarde u ook bij DVZ dat u de tweede keer gevolgd werd door mensen op een brommer (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Ten aanzien van het CGVS verklaarde u echter dat men de eerste keer op een brommer aankwam (CGVS, p. 22). Hierop gewezen, zei u dat u dat niet had gezegd en dat men zelfs bij beide incidenten op brommers kwamen (CGVS, p. 22).

Hoe dan ook, gevraagd naar Nasir, met wie u nu eigenlijk problemen had, kon u niet eens de volledige naam van Nasir geven (CGVS, p. 23). U verklaarde u ook dat hij twee vrienden had die u hadden aangevallen, maar ook hier kende u hun namen niet (CGVS, p. 23). Ook van de vijf broers die tot zijn bende behoorden kon u slechts één naam opnoemen, de andere namen kende u niet (CGVS, p. 23). U verklaarde ook dat de familie zeer rijk en invloedrijk was, maar ook de naam van de ouders of de vader moest u schuldig blijven (CGVS, p. 27). Als verklaring hiervoor gaf u aan dat u niet wist hoe ze heetten omdat ze niet in uw dorp woonden (CGVS, p. 23 & 27). Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht van iemand die zijn land, huis, familie, vrienden achterlaat en studies stopzet, dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat. Dat u hier niet goed van op de hoogte zou zijn duidt opnieuw op een zekere desinteresse in uw zaak en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Over die studies kan overigens nog het volgende worden opgemerkt. Zo verklaarde u dat u tot 2008 naar school was geweest en u dan uw studies had stopgezet (CGVS, p. 7). Niet alleen had u hier geen documenten van, u verklaarde ook dat u na 2008 niets meer had gedaan (CGVS, p. 7). Vreemd genoeg verklaarde u later dat u wegens de aanhoudende problemen met Nasir en zijn bende uw studies begin 2010 moest stopzetten (CGVS, p. 20). Toen u hierop gewezen werd verklaarde u vreemd genoeg dat u nadien nog bijlessen had gevolgd thuis (CGVS, p. 21). Dat u dan eerst zou verklaren dat u niets meer deed, is vreemd. Verder verklaarde u ook dat u, nadat u problemen kreeg 1 à 2 dagen onderdook in Lahore alvorens onder te duiken bij een vriend in een naburig dorp. U zou nooit naar buiten zijn gegaan en nog een maand tot anderhalve maand in Pakistan zijn gebleven (CGVS, p. 23). Nochtans had u aan het begin van het gehoor verklaard dat u altijd in uw dorp Phindi Bhago had gewoond, nooit elders had verbleven -zelfs niets voor een korte periode- en dat u het land had verlaten van uw huis in Phindi Bhago (CGVS, p. 4-5). Op deze opvallende tegenstrijdigheid gewezen verklaarde u dat u toch had gezegd dat u naar Lahore was gegaan (CGVS, p. 24). Echter, u had toen beweerd dat u naar Lahore ging, maar dat dat gewoon eens met vrienden was (CGVS, p. 6), hetgeen nog iets anders is dan onderduiken. Hoe dan ook, dat u eerder niet leek te herinneren dat u anderhalve maand bij een vriend

had verbleven is opmerkelijk, tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas absoluut.”

Verzoeker beperkt er zich toe deze motieven te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zo verzoeker de gedane vaststelling dat hij ten overstaan van de DVZ en het CGVS compleet tegenovergestelde verklaringen heeft afgelegd, wijt aan het feit dat iedereen zich kan vergissen in de tijd, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen, zoals *in casu* de aanvallen op zijn persoon, naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, zo deze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Van verzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.5. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als e mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, ofschoon uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie in de provincie Punjab verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit geenszins blijken dat het geweld in Punjab actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal, noch de Raad ontkent dat er geweld plaatsvindt in Pakistan en dat het gros van dit geweld kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïsoleerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk

afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etnopolitiek geweld en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

De commissaris-generaal besluit dan ook correct dat hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.6. Volledigheidshalve vermeldt de bestreden beslissing dat, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, niet blijkt dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asiinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Behoudens diens algemene kritiek, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten in waaruit het tegendeel kan blijken.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS